Un Consell sense valor

El passat dia 18 de desembre el Consell Valencià de Cultura vivia una de les acalorades sessions plenàries que l'ha caracteritzat d'ençà de la seua constitució el novembre de 1985.

Una nova discussió reglamentària, promoguda per Juan Ferrando Badia i per Vicente Luis Simó Santonja, dos representants de l'anticatalanisme més conspicu i les idees polítiques i socials més reaccionàries, treia de polleguera una persona tan serena i equilibrada com Tomàs Llorens, vice-president de l'organisme i director del Centro de Arte Reina Sofía. El tema de fons, un informe de la comissió de govern del Consell de Cultura en què es reclamava de la Generalitat la competència per a informar, de forma vinculant, la concessió de distincions del govern autònom a personatges del món cultural i artístic.

Tomàs Llorens.

No és una casualitat que l'últim receptor d'una d'aquestes distincions autonòmiques haja estat l'escriptor Vicent Andrés Estellés, malgrat que els il·lustres membres del Consell de Cultura tractaren d'evitar qualsevol referència a persones i decisions concretes.

Llorens, irritat, anuncià al final de la sessió la seua dimissió, després que la proposta de reclamar a la Generalitat que modificara la seua normativa sobre distincions culturals prosperara per 9 vots contra 6. Un altre membre del Consell, Andreu Alfaro, enfadat amb tota la raó —ja són moltes les històries d'aquest tipus que s'han produït al si de l'organisme— va acusar durant la reunió alguns dels consellers d'intentar introduir discussions sobre qüestions de poder i no sobre assumptes culturals.

Dies després, Tomàs Llorens reconsiderà la seua dimissió i la tempesta en el Consell de Cultura es convertí ràpidament en una nova farsa en l'historial temible d'aquesta mena de *consell de notables* que ha aconseguit el menor prestigi possible i la més reduïda solvència que es podia esperar.

Previst a l'estatut d'Autonomia com un organisme assessor de la Generalitat, el Consell de Cultura és el fruit d'un pacte que el Partit Socialista considerà simbòlic des del primer moment, però en el qual alguns membres —sobretot els que van ser proposats per la dreta— han mantingut una actitud bel·ligerant i activa, davant la passivitat o l'absentisme d'altres consellers, ben poc interessats a perdre el temps en baralles i conspiracions d'escassa volada.

Des del primer moment, l'actitud intransigent de la dreta, representada pel PP i per Unió Valenciana, va condicionar el Consell de Cultura. Joan Fuster, per exemple, no passà a formar-ne part fins l'any 1987 i el mateix cardenal Vicent Enrique i Tarancón fou qüestionat, per les seues vel·leïtats *catalanistes,* pel partit que lidera Vicente González Lizondo.

De la marxa de l'organisme, que va incloure persones tan solvents com el mateix Fuster, com l'arquitecte Emili Giménez, com l'escultor Alfaro, com l'arqueòleg Enric Llobregat, com el mateix Tarancón o com el pintor Manuel Valdés, entre altres, dóna idea el fet que Ferrando Badia, catedràtic de Dret de conegudes idees ultradretanes i de presència ben poc explicable en una institució cultural d'aquestes característiques, ha estat un dels personatges més actius. Fet que ha conduït el Consell de Cultura a una permanent brega per desmuntar cada maniobra procedent del sector més poc presentable de l'organisme.

El món cultural valencià, aliè a les manies d'aquest organisme consultiu de la Generalitat, al qual la Generalitat ha fet ben poc cas, ha considerat el Consell de Cultura com una entitat d'estricte sentit decoratiu. No obstant això, alguns dels seus integrants han aconseguit un bon sobresou per la simple assistència a les sessions de l'organisme, que compta amb un pressupost anual de més de setanta milions de pessetes i paga unes dietes per reunió de 30.000 pessetes. Precisament la difusió en els mitjans de comunicació dels ingressos que l'asistència al Consell de Cultura havia reportat a alguns dels seus integrants desencadenà una nova tempesta al si de l'organisme.

A hores d'ara, i sense cap mena de circumstància atenuant, el Consell de Cultura, perdut en mesquines discussions, ha aconseguit allò que cap institució que vol representar una societat hauria de pretendre: el més gran desinterès per part del món intel·lectual i del poble valencià en general.

Domènec Ros